

Judikatūras krājums

VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (septītā palāta paplašinātā sastāvā)

2022. gada 19. janvārī*

Prasība atcelt tiesību aktu un prasība atlīdzināt zaudējumus – Konkurence – Dominējošā stāvokļa ļaunprātīga izmantošana – Slovākijas platjoslas telekomunikāciju pakalpojumu tirgus – Lēmums, ar kuru konstatēts LESD 102. panta un EEZ līguma 54. panta pārkāpums – Spriedums, ar ko ir daļēji atcelts lēmums un samazināts uzliktā naudas soda apmērs – Komisijas atteikums izmaksāt nokavējuma procentus – LESD 266. pants – Deleģētās regulas (ES) Nr. 1268/2012 90. panta 4. punkta a) apakšpunkts – Pietiekami būtisks tiesību normas, ar kuru privātpersonām piešķir tiesības, pārkāpums – Liegums izmantot nepamatoti samaksāta naudas soda summu – Negūtā peļņa – Nokavējuma procenti – Likme – Zaudējumi

Lietā T-610/19

Deutsche Telekom AG, Bonna (Vācija), ko pārstāv *P. Linsmeier, U. Soltész, C. von Köckritz* un *P. Lohs*, advokāti,

prasītāja,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *P. Rossi* un *L. Wildpanner*, pārstāvji,

atbildētāja,

par, pirmkārt, prasību, kas pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt Komisijas 2019. gada 28. jūnija lēmumu par atteikumu samaksāt prasītājai nokavējuma procentus par tās naudas soda daļas pamatsummu, kura tika atmaksāta pēc 2018. gada 13. decembra sprieduma *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930) pieņemšanas, un, otrkārt, prasību, kas pamatota ar LESD 268. pantu un ar ko tiek lūgts atlīdzināt neiegūto peļņu no minētās pamatsummas, kuru tika liegts izmantot, vai, pakārtoti, zaudējumus, kuri izriet no Komisijas atteikuma maksāt nokavējuma procentus par šo summu,

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta paplašinātā sastāvā)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs R. da Silva Passošs [*R. da Silva Passos*] (referents), tiesneši V. Valančus [*V. Valančius*], I. Reine, L. Trišo [*L. Truchot*] un M. Sampols Pukuruļš [*M. Sampol Pucurul*],

sekretāre: S. Junda [*S. Jund*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2021. gada 30. jūnija tiesas sēdi,

* Tiesvedības valoda – vācu.

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

Tiesvedības priekšvēsture

- 1 Eiropas Komisija 2014. gada 15. oktobrī pieņēma Lēmumu C(2014) 7465 *final* par procedūru saskaņā ar LESD 102. pantu un EEZ līguma 54. pantu (lieta AT.39523 – *Slovak Telekom*), kurā grozījumi izdarīti ar Komisijas 2014. gada 16. decembra Lēmumu C(2014) 10119 *final*, kā arī ar tās 2015. gada 17. aprīļa Lēmumu C(2015) 2484 *final* (turpmāk tekstā – “2014. gada lēmums”). 2014. gada lēmuma 1. un 2. pants ir izteikts šādā redakcijā:

“1. pants

1. Uzņēmums, kuru veido *Deutsche Telekom AG* un *Slovak Telekom a.s.*, ir izdarījis vienotu un turpinātu Līguma 102. panta un EEZ nolīguma 54. panta pārkāpumu.

2. Pārkāpums ilga no 2005. gada 12. augusta līdz 2010. gada 31. decembrim, un to veidoja šādas darbības:

- a) informācijas par nepieciešamo tīklu vietējo sakaru līniju atsaistītai piekļuvei slēpšana no alternatīvajiem operatoriem;
- b) savu pienākumu piemērošanas jomas samazināšana saistībā ar atsaistītu piekļuvi vietējām sakaru līnijām;
- c) negodīgu noteikumu un nosacījumu iekļaušana standartpieāvājumā atsaistītas piekļuves jomā saistībā ar kopvietošanu, kvalifikāciju, prognozēm, remontdarbiem un bankas garantiju;
- d) negodīgu cenu piemērošana, kas neļauj tikpat efektīvam operatoram, kurš paļaujas uz atsaistītu vairumtirdzniecības piekļuvi *Slovak Telekom a.s.* vietējo sakaru līnijām, bez zaudējumiem atveidot *Slovak Telekom a.s.* sniegtos mazumtirdzniecības pakalpojumus.

2. pants

Par 1. punktā norādīto pārkāpumu tiek noteikti šādi naudas sodi:

- a) naudas sods 38 838 000 EUR apmērā, kas jāmaksā solidāri *Deutsche Telekom AG* un *Slovak Telekom a.s.*;
- b) naudas sods 31 070 000 EUR, kas jāmaksā *Deutsche Telekom AG*.

Naudas sodi ir jāsamaksā euro trīs mēnešu laikā no šā lēmuma paziņošanas dienas, iemaksu veicot Eiropas Komisijai uz šādu bankas kontu:

[..]

Naudas sodi ir automātiski (*ipso jure*) apliekami ar procentiem, sākot no iepriekš minētā termiņa beigām, atbilstoši likmei, ko Eiropas Centrālā banka piemēro savām galvenajām refinansēšanas operācijām tā mēneša pirmajā dienā, kurā tika pieņemts šis lēmums, palielinot to par 3,5 procentpunktiem.

Ja 1. pantā minētais uzņēmums ceļ prasību, tas noteiktajā termiņā samaksā naudas sodu, vai nu iesniedzot pieņemamu bankas garantiju, vai arī veicot naudas soda provizorisku samaksu saskaņā ar 90. pantu Komisijas Deleģētajā regulā (ES) Nr. 1268/2012 [(2012. gada 29. oktobris) par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, Euratom) Nr. 966/2012 par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, piemērošanas noteikumiem (OV 2012, L 362, 1. lpp.)]. [Neoficiāls tulkojums]”

- 2 2014. gada 24. decembrī prasītāja *Deutsche Telekom AG* cēla prasību par 2014. gada lēmumu. Šī prasība tika reģistrēta ar numuru T-827/14.
- 3 2015. gada 16. janvārī prasītāja samaksāja naudas sodu 31 070 000 EUR apmērā, attiecībā uz kuru tā bija vienīgā debitore.
- 4 2018. gada 13. decembra spriedumā *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930) Vispārējā tiesa uzskatīja, ka 2014. gada lēmumā Komisija nav pierādījusi, ka minētā lēmuma 1. panta 2. punkta d) apakšpunktā minētajai *Slovak Telekom a.s.* cenu politikai līdz 2006. gada 1. janvārim bija izstumšanas iedarbība. Turklāt tā nosprieda, ka prasītājas apgrozījums nevarēja atspoguļot tās individuālo rīcību attiecīgā pārkāpuma īstenošanā un ka tādējādi minētais apgrozījums nevarēja būt pamats, lai aprēķinātu papildu naudas sodu, kas tai uzlikts tikai preventīvā nolūkā.
- 5 Tādējādi, pirmkārt, Vispārējā tiesa atcēla 2014. gada lēmuma 1. panta 2. punkta d) apakšpunktu, ciktāl tajā bija konstatēts, ka laikposmā no 2005. gada 12. augusta līdz 31. decembrim prasītāja bija piemērojusi negodīgas cenas, kas neļāva tikpat efektīvam operatoram, kurš paļaujas uz atsaistītu vairumtirdzniecības piekļuvi *Slovak Telekom* vietējo sakaru līnijām, bez zaudējumiem atveidot tās sniegtos mazumtirdzniecības pakalpojumus.
- 6 Otrkārt, Vispārējā tiesa atcēla 2014. gada lēmuma 2. pantu, ciktāl tajā naudas soda summa, kura solidāri bija jāmaksā *Slovak Telekom* un prasītājai, bija noteikta 38 838 000 EUR apmērā un ciktāl tajā naudas soda summa, kas bija jāmaksā vienīgi prasītājai, bija noteikta 31 070 000 EUR apmērā.
- 7 Treškārt, no vienas puses, Vispārējā tiesa par 776 037 EUR samazināja naudas soda apmēru, par kura samaksu *Slovak Telekom* un prasītāja bija solidāri atbildīgas, un noteica šo summu 38 061 963 EUR apmērā. No otras puses, Vispārējā tiesa par 12 039 019 EUR samazināja naudas soda apmēru, kas bija jāmaksā tikai prasītājai, un noteica šo summu 19 030 981 EUR apmērā.
- 8 Ceturtkārt, pārējā daļā Vispārējā tiesa prasību noraidīja un sadalīja tiesāšanās izdevumus.
- 9 Pēc vēstuļu apmaiņas, kas sākās 2018. gada 13. decembrī, Komisija 2019. gada 19. februārī atmaksāja prasītājai summu 12 039 019 EUR apmērā.
- 10 Prasītāja 2019. gada 12. martā lūdza Komisiju tai samaksāt nokavējuma procentus par laikposmu no 2015. gada 16. janvāra, proti, datuma, kurā tā bija samaksājusi naudas soda summu, attiecībā uz kuru tā bija vienīgā debitore (skat. šī sprieduma 3. punktu), līdz 2019. gada 19. februārim, proti, datumam, kurā Komisija tai atmaksāja to naudas soda daļu, kas 2018. gada 13. decembra

spriedumā *Deutsche Telekom*/Komisija (T-827/14, EU:T:2018:930) tika atzīta par nepamatotu (skat. šī sprieduma 9. punktu). Prasītājas pieprasīto nokavējuma procentu apmērs bija 1 750 522,83 EUR un atbilda 3,55 % likmei, ko piemēroja summai 12 039 019 EUR, kuru tai bija atmaksājusi Komisija. Likme 3,55 % apmērā bija likme, ko Eiropas Centrālā banka (ECB) piemēroja savām galvenajām refinansēšanas operācijām 2015. gada janvārī, proti, 0,05 %, palielinot to par trīsarpus procentpunktiem.

- 11 Ar 2019. gada 28. jūnija vēstuli (turpmāk tekstā – “apstrīdētais lēmums”) Komisija atteicās samaksāt prasītājam nokavējuma procentus.
- 12 Pirmkārt, Komisija apstrīdētajā lēmumā paziņoja, ka 2019. gada 19. februārī tā atmaksāja pārmaksātā naudas soda nominālo summu, proti, starpību starp prasītājam sākotnēji ar 2014. gada lēmumu uzliktā naudas soda summu un naudas soda summu, kas faktiski maksājama pēc samazinājuma, kuru Vispārējā tiesa bija noteikusi 2018. gada 13. decembra spriedumā *Deutsche Telekom*/Komisija (T-827/14, EU:T:2018:930). Komisija precizēja, ka pārmaksātā naudas soda nominālajai summai netika pieskaitīti procenti, jo ar šo summu saistītais ienesīgums bija negatīvs.
- 13 Apstrīdētajā lēmumā Komisija atsaucās uz 90. pantu savā Deleģētajā regulā (ES) Nr. 1268/2012 (2012. gada 29. oktobris) par Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES, Euratom) Nr. 966/2012 par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, piemērošanas noteikumiem (OV 2012, L 362, 1. lpp.).
- 14 Šajā ziņā Komisija paskaidroja, ka, tā kā naudas sodi tika samaksāti provizoriski, gaidot tiesību aizsardzības līdzekļu izsmelšanu, tai bija jānodrošina provizoriski iekasēto summu saglabāšana, “ieguldot tās finanšu aktīvos, tādējādi nodrošinot līdzekļu drošību un likviditāti, vienlaikus arī cenšoties saņemt pozitīvus ienākumus”. Šie skaidrojumi būtībā atbilst Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta 2. punkta normām.
- 15 Komisija arī atgādināja Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta 4. punkta a) apakšpunkta normas, proti, “ja naudas sods ir atcelts vai samazināts, [...] nepamatoti iekasētās summas kopā ar uzkrātajiem procentiem atmaksā [...] [un, ja] par attiecīgo periodu kopējais ienesīgums ir bijis negatīvs, atmaksā nepareizi iekasēto summu nominālo vērtību”.
- 16 Otrkārt, apstrīdētajā lēmumā Komisija izvērtēja prasītājas argumentu, saskaņā ar kuru tai atbilstīgi 2019. gada 12. februāra spriedumam *Printeos*/Komisija (T-201/17, EU:T:2019:81) bija tiesības saņemt nokavējuma procentus atbilstoši likmei, ko ECB piemēro savām galvenajām refinansēšanas operācijām, pieskaitot tai trīsarpus procentpunktus. Atbildot uz šo argumentu, tā paskaidroja, ka šis spriedums nav juridiskais pamats tam, lai maksātu nokavējuma procentus, kuru samaksu prasītāja pieprasa. Turklāt tā apgalvoja, ka ar minēto spriedumu netika atcelti pienākumi, kas tai bija jāpilda saskaņā ar Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta 4. punkta a) apakšpunktu. Visbeidzot tā norādīja, ka ir iesniegusi apelācijas sūdzību par šo spriedumu, kas līdz ar to nav galīgs.
- 17 Pamatojoties uz šiem paskaidrojumiem, Komisija secināja, ka tā nespēj apmierināt prasītājas prasību samaksāt tai nokavējuma procentus par to naudas soda summas daļu, kuru Vispārējā tiesa 2018. gada 13. decembra spriedumā *Deutsche Telekom*/Komisija (T-827/14, EU:T:2018:930) bija atzinusi par nepamatotu.

Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi

- 18 Prasītāja cēla šo prasību ar prasības pieteikumu, kas Vispārējās tiesas kancelejā iesniegts 2019. gada 9. septembrī.
- 19 Komisija 2019. gada 2. oktobrī lūdza apturēt tiesvedību saskaņā ar Vispārējās tiesas Reglamenta 69. panta a) punktu, gaidot galīgo nolēmumu lietā, kurā tika pasludināts 2021. gada 20. janvāra spriedums Komisija/*Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39). 2019. gada 10. oktobrī prasītāja iebilda pret šo lūgumu. 2019. gada 22. oktobrī Vispārējās tiesas devītās palātas priekšsēdētājs nolēma neapturēt tiesvedību.
- 20 Tiesvedības rakstveida daļa tika pabeigta 2020. gada 8. maijā.
- 21 2021. gada 25. februārī Reglamenta 89. pantā paredzēto procesa organizatorisko pasākumu ietvaros lietas dalībnieki tika aicināti iesniegt savus apsvērumus par secinājumiem, ko tie šajā lietā izdarīja no 2021. gada 20. janvāra sprieduma Komisija/*Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39). Lietas dalībnieki uz šo lūgumu atbildēja noteiktajā termiņā.
- 22 Pēc septītās palātas priekšlikuma Vispārējā tiesa atbilstoši Reglamenta 28. pantam nolēma nodot lietu paplašinātam iztiesāšanas sastāvam.
- 23 Pēc tiesneša referenta priekšlikuma Vispārējā tiesa (septītā palāta paplašinātā sastāvā) nolēma sākt tiesvedības mutvārdu daļu un aicināja lietas dalībniekus atbildēt uz vairākiem rakstveida jautājumiem. Komisija arī tika aicināta iesniegt dokumentu. Lietas dalībnieki uz šiem lūgumiem atbildēja noteiktajā termiņā.
- 24 Lietas dalībnieku mutvārdu paskaidrojumi un to atbildes uz Vispārējās tiesas uzdotajiem mutvārdu jautājumiem tika uzklauti 2021. gada 30. jūnija tiesas sēdē.
- 25 Prasītājas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:
 - atcelt apstrīdēto lēmumu;
 - piespriest Eiropas Savienībai, ko pārstāv Komisija, finansiāli tai atlīdzināt summu 2 580 374,07 EUR apmērā par zaudējumiem, kas tai radušies tādēļ, ka laikposmā no 2015. gada 16. janvāra līdz 2019. gada 19. februārim tā nevarēja izmantot summu, kuru tā bija nepamatoti samaksājusi, tādējādi tā nevarēja gūt ienesīgumu, ko šī summa tai parastos apstākļos būtu ļāvusi saņemt vai samazināt tās kapitāla izmaksas;
 - pakārtoti – gadījumā, ja Vispārējā tiesa neapmierinātu prasījumu otro daļu, – atlīdzināt summu 1 750 522,83 EUR apmērā par zaudējumiem, kas tai radušies tādēļ, ka Komisija par laikposmu no 2015. gada 16. janvāra līdz 2019. gada 19. februārim atteicās tai maksāt nokavējuma procentus par summu 12 039 019 EUR apmērā, pamatojoties uz ECB tās galvenajām refinansēšanas operācijām piemēroto likmi, palielinot to par trīsarpus procentpunktiem;
 - vairāk pakārtoti – atlīdzināt vēl citu summu, ko Vispārējā tiesa uzskatītu par piemērotu, kas aprēķināta, pamatojoties uz nokavējuma procentu likmi, kuru tā uzskatīs par atbilstošu;
 - atzīt, ka summa, kas Komisijai ir jāmaksā saskaņā ar prasījumu otro, trešo vai ceturto daļu, ir apliekama ar procentiem laikposmā no šajā lietā pieņemtā sprieduma pasludināšanas dienas

līdz dienai, kad Komisija pilnībā to samaksās, pamatojoties uz ECB tās galvenajām refinansēšanas operācijām piemēroto likmi, pieskaitot trīsarpus procentpunktus, vai, pakārtoti, pamatojoties uz citu nokavējuma procentu likmi, ko Vispārējā tiesa uzskatītu par atbilstošu;

– piespriet Komisijai un Savienībai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

26 Komisijas prasījumi Vispārējai tiesai ir šādi:

– noraidīt prasību;

– piespriet prasītājam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Juridiskais pamatojums

27 Ar pirmo prasījumu prasītāja lūdz atcelt apstrīdēto lēmumu. Ar otro līdz ceturto prasījumu tā galvenokārt lūdz atlīdzināt neiegūto peļņu, kā pamatā bija liegums izmantot nepamatoti samaksātā naudas soda pamatsummu, un, pakārtoti, lūdz atlīdzināt zaudējumus, kas tai esot nodarīti Komisijas atteikuma dēļ maksāt nokavējuma procentus par šo summu. Ar piekto prasījumu tā lūdz piespriet Komisijai samaksāt nokavējuma procentus, sākot no gaidāmā sprieduma pasludināšanas dienas līdz pilnīgai samaksai, par summu, kas tai ir jāmaksā atbilstoši otrajam, trešajam vai ceturtajam prasījumam.

28 Šīs lietas apstākļos Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu vispirms izskatīt prasījumus par zaudējumu atlīdzību, kā arī prasījumu piespriet samaksāt nokavējuma procentus, sākot no šī sprieduma pasludināšanas dienas. Pēc tam būs jāizskata prasījums atcelt tiesību aktu.

Par prasījumiem par zaudējumu atlīdzību

29 Ar otro prasījumu prasītāja galvenokārt lūdz atlīdzināt neiegūto peļņu, kas pastāvēt tādēļ, ka tai bija liegts izmantot naudas soda summu, ko tā nepamatoti samaksāja, laikposmā no 2015. gada 15. janvāra līdz 2019. gada 19. februārim. Ar trešo prasījumu tā pakārtoti lūdz atlīdzināt zaudējumus, kas tai esot radušies tajā pašā laikposmā, jo Komisija pretēji LESD 266. panta pirmajai daļai atteicās samaksāt tai nokavējuma procentus, pamatojoties uz ECB tās galvenajām refinansēšanas operācijām piemēroto likmi, palielinot to par trīsarpus procentpunktiem. Ar ceturto prasījumu tā tālāk pakārtoti lūdz atlīdzināt zaudējumus, kas tai esot radušies nesamaksāto nokavējuma procentu dēļ, pamatojoties uz nokavējuma procentu likmi, ko Vispārējā tiesa uzskatīs par atbilstošu. Ar piekto prasījumu tā lūdz piespriet Komisijai samaksāt nokavējuma procentus, sākot no gaidāmā sprieduma pasludināšanas dienas.

30 Saskaņā ar LESD 340. panta otro daļu ārpuslīgumiskās atbildības jomā Savienība saskaņā ar vispārējiem tiesību principiem, kas kopīgi visu dalībvalstu tiesību sistēmām, novērš jebkādu kaitējumu, ko radījušas tās iestādes vai to darbinieki, pildot savus pienākumus.

31 No pastāvīgās judikatūras izriet, ka Savienības ārpuslīgumiskās atbildības iestāšanās ir atkarīga no tā, vai ir izpildīti visi nosacījumi, proti, tādas tiesību normas pietiekami būtiska pārkāpuma esamība, kuras mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām, zaudējumu esamība un cēloņsakarība

starp akta autora pienākumu pārkāpumu un cietušajām personām nodarītajiem zaudējumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 10. septembris, *HTTS/Padome*, C-123/18 P, EU:C:2019:694, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).

- 32 Ja kāds no šiem nosacījumiem nav izpildīts, prasība ir jānoraida kopumā un nav jāpārbauda, vai ir izpildīti pārējie Savienības ārpuslīgumiskās atbildības nosacījumi. Turklāt Savienības tiesai šie nosacījumi nav jāizvērtē noteiktā kārtībā (skat. spriedumu, 2019. gada 5. septembris, *Eiropas Savienība/Guardian Europe un Guardian Europe/Eiropas Savienība*, C-447/17 P un C-479/17 P, EU:C:2019:672, 148. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 33 Prasītājas izteiktie prasījumi ir jāizskata, ņemot vērā šos apsvērumus.

Par prasījumu par zaudējumu atlīdzību, kurš ir izvirzīts galvenokārt un kura mērķis ir atlīdzība par neiegūto peļņu nepamatoti samaksātā naudas soda pamatsummas izmantošanas lieguma dēļ

- 34 Galvenokārt prasītāja lūdz atlīdzināt neiegūto peļņu 2 580 374,07 EUR apmērā, kas būtībā atbilst tās ieguldītā kapitāla gada ienesīgumam (turpmāk tekstā – “IKI”) vai tās vidējai svērtajai kapitāla cenai (turpmāk tekstā – “WACC”) laikposmā no 2015. līdz 2018. gadam. Prasītāja apgalvo, ka šie zaudējumi tai ir nodarīti, pietiekami būtiski pārkāpjot LESD 266. panta pirmo daļu un Padomes 2002. gada 16. decembra Regulas (EK) Nr. 1/2003 par to konkurences noteikumu īstenošanu, kas noteikti [LESD 101. un 102. pantā] (OV 2003, L 1, 1. lpp.), 23. panta 2. un 3. punktu.
- 35 Precīzāk – prasītāja atsaucas uz neiegūto peļņu, jo, ja tā būtu varējusi turpināt pārvaldīt summu, ko tai prettiesiski bija liegts paturēt tās rīcībā, tā būtu varējusi gūt peļņu. Tā paskaidro, ka ar summu, kas atbilst nepamatoti samaksātā naudas soda summai, tā būtu varējusi veikt saimniecisko darbību un finansēt ieguldījumus. Šajā gadījumā tā būtu piesaistījusi mazāku ārējo kapitālu (un tādējādi būtu ietaupījusi kapitāla izmaksas) vai būtu varējusi ar nepamatoti samaksātā naudas soda summu finansēt papildu ieguldījumus un gūt lielāku ienesīgumu.
- 36 Šajā ziņā, pirmkārt, prasītāja sniedz detalizētu izklāstu par savu IKI laikposmā no 2015. līdz 2018. gadam. Tā paskaidro, ka, piemērojot šo ienesīgumu summai 12 039 019 EUR apmērā, proti, nepamatoti samaksātā naudas soda summai, ir iespējams tās zaudējumus novērtēt 2 580 374,07 EUR apmērā. Tā precizē, ka laikposmā no 2015. līdz 2018. gadam tā īstenoja daudzas ieguldījumu iespējas, piemēram, optiskās šķiedras tīklu attīstību, jaunu mobilās telefonijas tīklu antenu būvniecību vai uzglabāšanas pakalpojumu piedāvājuma paplašināšanu saistībā ar mākoņdatošanas informācijas tehnoloģiju. Līdz ar to tā izdara secinājumu, ka tad, ja tās rīcībā būtu bijusi Komisijai nepamatoti samaksātā summa, tā būtu varējusi to izmantot arī minētajām ieguldījumu darbībām.
- 37 Otrkārt, prasītāja paskaidro, ka situācija ir ļoti līdzīga, ja tās zaudējumu aprēķinu pamato ar tās WACC pēc nodokļu nomaksas šajā pašā laikposmā. Tā precizē, ka telekomunikāciju nozarē WACC ir atzīta atsauces vērtība, lai veiktu ieguldījumu pasākumu ekonomisko novērtējumu, un tā ir noteicoša uzņēmuma ienesīguma mērķiem. Šajā ziņā tā atsaucas uz 2. punktu Komisijas paziņojumā par kapitāla cenas aprēķināšanu mantotajai infrastruktūrai saistībā ar valstu paziņojumu ES elektronisko sakaru nozarē pārskatīšanu, ko veic Komisija (OV 2019, C 375, 1. lpp.). Prasītāja uzskata, ka tas, ka WACC vērtības attiecībā uz prasītāju ir precīzi individuāli dati, izriet no *Bundesnetzagentur* (Federālā tīklu aģentūra, Vācija) gada noteiktajām vērtībām, kas ir lielākas par vidējo WACC, ar kuru tā pamato savas tiesības uz atlīdzību. Tā iesniedz arī novērtējumu par regulatīvo WACC dalībvalstīs, ko sagatavojis padomdevēju uzņēmums.
- 38 Komisija apstrīd prasītājas apgalvojumus.

- 39 Saskaņā ar pastāvīgo judikatūru zaudējumiem, par kuriem tiek lūgta atlīdzība saistībā ar prasību par Savienības ārpuslīgumisko atbildību, ir jābūt reāliem un droši zināmiem, un tas ir jāpierāda prasītājam (skat. spriedumu, 2006. gada 9. novembris, *Agraz u.c./Komisija*, C-243/05 P, EU:C:2006:708, 27. punkts un tajā minētā judikatūra). Prasītājam ir jāsniedz pārlicinoši pierādījumi gan par tā norādīto zaudējumu esamību, gan par to apmēru (skat. spriedumu, 1997. gada 16. septembris, *Blackspur DIY u.c./Padome un Komisija*, C-362/95 P, EU:C:1997:401, 31. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 40 Pirmkārt, ir jānorāda, ka prasītāja nav pierādījusi, ka tā savās darbībās noteikti būtu ieguldījusi summu, kuras izmantošana tai bija liegta. Proti, summu, kuru Vispārējā tiesa atzina par nepamatotu un kuru prasītāja iepriekš bija pārmaksājusi, varēja izmantot daudzos citos nolūkos.
- 41 Otrkārt, prasītāja nav pierādījusi, ka liegums izmantot Komisijai nepamatoti samaksāto naudas soda summu tai būtu licis atteikties no konkrētiem projektiem, kas tai, iespējams, būtu ienesuši summu, kas ir līdzvērtīga IKI vai WACC.
- 42 Runājot par IKI, uz ko atsaucas prasītāja, ir jānorāda, ka tā atbilst visu tās ieguldījumu vidējai rentabilitātei, balstoties uz visu kapitālu (pašu kapitālu un ilgtermiņa parādiem), ko tā ir izmantojusi.
- 43 Protams, replikas rakstā prasītāja, runājot par IKI, min vairākus ieguldījumus, proti, ieguldījumus aptuveni 1,7 miljardu EUR apmērā jaunu mobilās telefonijas licenču iegādē, ieguldījumus aptuveni 108,1 miljonu EUR apmērā pētniecības un attīstības izdevumiem un ieguldījumus aptuveni 101,3 miljonu EUR apmērā aktivējamās nemateriālajos pamatlīdzekļos, kurus tā pati ir izveidojusi.
- 44 Tomēr prasītāja, nesniedzot citus precizējumus, vienīgi norāda, ka ar summu, kuru tai tika liegts izmantot, tā būtu varējusi finansēt papildu ieguldījumus. Tātad tā precīzi nenorāda kādu konkrētu projektu, kurā tā būtu varējusi ieguldīt un no kura tā būtu atteikusies. Gluži pretēji, tā apgalvo, ka laikposmā no 2015. līdz 2018. gadam tā ir realizējusi daudzas ieguldījumu iespējas. Turklāt tā nesniedz informāciju par katra no tās minētajiem projektiem ienesīgumu.
- 45 Runājot par WACC, tā tiek definēta kā vidējā svērtā cena par visiem uzņēmuma finansējuma avotiem. Precīzāk, tā ir pašu kapitāla vidējā svērtā cena (likme bez riska, kas saistīta ar tirgus riska prēmiju, kura pielāgota uzņēmuma raksturiezīmēm, izmantojot *beta* koeficientu) un aizņemtā kapitāla cena. Pašu kapitāla cena un aizņemtā kapitāla cena ir paredzētās izmaksas, nevis vēsturiskās izmaksas. Proti, WACC atbilst *ex ante* ieguldītāju sagaidītajam par riska uzņemšanos.
- 46 Lai pamatotu savus prasījumus, prasītāja atsaucas uz gada WACC, proti, vidējo likmi visiem tās projektiem, nevis konkrētam projektam piemērojamo likmi. Tāpat kā attiecībā uz savu prasījumu, kas pamatots ar IKI, tā nenorādīja konkrētu projektu, kuram tā būtu varējusi piešķirt summu, ko tai tika liegts izmantot, un tā arī sīkāk neizklāsta peļņas normu, ko tā būtu ieguvusi, ja konkrētais projekts faktiski būtu ticis īstenots, kas tika arī apstiprināts tiesas sēdē, atbildot uz Vispārējās tiesas jautājumu.
- 47 Treškārt, prasītāja nav pierādījusi, ka tās rīcībā nebija vajadzīgo līdzekļu, lai izmantotu ieguldījuma iespēju saistībā ar konkrētu ieguldījumu, vai, vispārīgāk, ka tai nebija alternatīva finansējuma avota. Šajā ziņā ir taisnība, ka replikas rakstā prasītāja paskaidro, ka tās parādsaistību apjoms ir liels un ka tā strādā uz savu finansiālo iespēju robežas. Tomēr jānorāda, ka summa, kuras izmantošana tai tika liegta, ir neliela salīdzinājumā ar tās bilanci, pašu kapitālu un parādiem, kas sasniedz vairākus desmitus miljardus euro. Kā norāda Komisija, prasītājas replikas rakstā sniegtie

pierādījumi liecina, ka 2019. gada trešajā ceturksnī prasītājam bija pašu kapitāls 45,6 miljardu EUR apmērā. Turklāt no prasītājas iesniegtajiem pierādījumiem izriet, ka tās rīcībā bija arī ievērojami naudas līdzekļi un naudas līdzekļu ekvivalenti laikposmam no 2015. līdz 2019. gadam, kas vidēji sasniedza 5,4 miljardus EUR. Nepamatoti samaksātā naudas soda summa atbilst aptuveni 0,22 % no šiem naudas līdzekļiem un naudas līdzekļu ekvivalentiem, aplūkojot vidēji.

- 48 Tādējādi prasītāja nav pierādījusi, ka tai bija grūtības veikt ieguldījumu, kas būtu radījis ienesīgumu, kas atbilst IKI vai WACC, uz ko tā atsauca.
- 49 Šo secinājumu neatspēko prasītājas argumenti par to, ka telekomunikāciju nozarē WACC ir atzīta atsauces vērtība, lai veiktu ieguldījumu pasākumu ekonomisko novērtējumu, un tā ir noteicoša uzņēmuma ienesīguma mērķiem.
- 50 Proti, pirmkārt, Komisija sava paziņojuma par kapitāla cenas aprēķināšanu mantotajai infrastruktūrai saistībā ar valstu paziņojumu ES elektronisko sakaru nozarē pārskatīšanu, ko [tā] veic, 2. punktā paskaidro, ka kapitāla cena ir domātās izmaksas “konkrēta ieguldījuma” veikšanai atšķirībā no cita ieguldījuma ar ekvivalentu risku. Tā piebilst, ka tādējādi kapitāla cena ir peļņas norma, kas uzņēmumam vajadzīga, lai veiktu “konkrētu ieguldījumu”. Otrkārt, prasītājas WACC automātiska piemērošana jebkādam naudas summai, kuru tā nav varējusi izmantot, nozīmētu, ka ir skaidrs, ka tai ir tikusi liegta iespēja ieguldīt konkrētā projektā, kas būtu radījis minētajai WACC līdzvērtīgu ienesīgumu. Tomēr šāda pieeja nebūtu saderīga ar faktu, ka WACC ir iekļauta riska prēmija. Tā arī nebūtu saderīga ar prasītājas pienākumu pierādīt, ka tai ir nodarīti reāli un droši zināmi zaudējumi.
- 51 Šādos apstākļos prasītāja nav pierādījusi, ka pastāvējusi reāla un droši zināma neiegūta peļņa, ko varētu pamatot vai nu ar IKI, vai ar WACC.
- 52 No tā izriet, ka prasījums, kurš ir izvirzīts galvenokārt un ar kuru tiek lūgts atlīdzināt neiegūto peļņu, kas ir līdzvērtīga prasītājas IKI vai WACC un radusies tāpēc, ka tai ticis liegts izmantot nepamatoti samaksātā naudas soda summu, ir jānoraida, jo nav izpildīts nosacījums par to, ka ir jāpierāda, ka zaudējumi ir reāli un droši zināmi, un nav nepieciešamības pārbaudīt, pirmkārt, vai Komisija ir pieļāvusi pietiekami būtiskus tiesību normas, ar kuru privātpersonām piešķir tiesības, pārkāpumus un, otrkārt, vai pastāv cēloņsakarība starp minētajiem pietiekami būtiskajiem pārkāpumiem un neiegūto peļņu (skat. šī sprieduma 32. punktu).

Par pakārtoti izvirzīto prasījumu atlīdzināt zaudējumus, kas radušies Komisijas atteikuma maksāt nokavējuma procentus dēļ

- 53 Pirmkārt, prasītāja apgalvo, ka Komisijas atteikums tai samaksāt nokavējuma procentus ir ne tikai nelikumība, kas skar apstrīdēto lēmumu, bet arī pietiekami būtisks LESD 266. panta pirmās daļas pārkāpums. Otrkārt, tā apgalvo, ka šis pietiekami būtiskais pārkāpums ir tai nodarīto zaudējumu tiešais cēlonis, ko veido tai neizmaksātie nokavējuma procenti.

– Par LESD 266. panta pirmās daļas pietiekami būtiska pārkāpuma esamību

- 54 Vispirms prasītāja norāda, ka gadījumā, ja Savienības tiesa konstatē, ka naudas soda summa ir tikusi samaksāta nepamatoti, LESD 266. panta pirmajā daļā Komisijai, atmaksājot šo summu, ir noteikts pienākums maksāt nokavējuma procentus. Tādējādi pilnīgs atteikums maksāt nokavējuma procentus pietiekami būtiski pārkāpjot minēto tiesību normu.

- 55 Turpinājumā prasītāja apgalvo, ka tiesības uz nokavējuma procentu samaksu neskar Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta 4. punkta a) apakšpunkts. Pieņemot, ka šī tiesību norma varētu tikt interpretēta tādējādi, ka tā reglamentē tiesības uz nokavējuma procentu samaksu, prasītāja, pamatojoties uz LESD 277. pantu, norāda uz šīs tiesību normas prettiesiskumu.
- 56 Visbeidzot, prasītāja uzskata, ka pienākums maksāt nokavējuma procentus rodas brīdī, kad līdzekļi vairs nav ieinteresētās personas rīcībā, proti, šajā lietā – dienā, kad tā samaksāja naudas sodu.
- 57 Komisija, pamatojoties uz argumentiem, kas izvirzīti, atbildot uz prasījumu atcelt tiesību aktu, iebilst, ka tā nav pārkāpusi LESD 266. panta pirmo daļu un ka šāds pārkāpums, ja tas tiktu pieļauts, neesot pietiekami būtisks.
- 58 Pirmkārt, Komisija apgalvo, ka no LESD 266. panta pirmās daļas izriet, ka tai ir tikai pienākums veikt atmaksu, balstoties uz nepamatotas iedzīvošanās principu. Citiem vārdiem sakot, minētā norma tai neuzliekot pienākumu pievienot nokavējuma procentus nepamatoti iekasēta naudas soda atmaksai. Komisija piebilst, ka Savienības tiesas nošķir dažāda veida procentus, proti, nokavējuma procentus, kuriem ir vienotas likmes raksturs un ar kuriem tiek noteikts sods par maksājuma kavējumu, kompensācijas procentus, kas ir jāmaksā par prettiesiski nodarītiem zaudējumiem, un uzkrātos procentus, kuri ir jāatmaksā atmaksas gadījumā.
- 59 Otrkārt, Komisija apgalvo, ka maksājumus, ko tā veikusi prasītājai, ir ņemti vērā uzkrātie procenti atbilstoši Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. pantam kopsakarā ar 83. pantu Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES, Euratom) Nr. 966/2012 (2012. gada 25. oktobris) par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, un par Padomes Regulas (EK, Euratom) Nr. 1605/2002 atcelšanu (OV 2012, L 298, 1. lpp.; turpmāk tekstā – “Finanšu regula”). Tā uzskata, ka uzkrāto procentu maksājums ir paredzēts, lai atlīdzinātu prasītājai tās [Komisijas] nepamatoto iedzīvošanos saistībā ar pārmērīgo naudas sodu. Tā paskaidro, ka šajā lietā tā bija ieguldījusi prasītājas samaksāto naudas soda summu, bet šā ieguldījuma ienesīgums bija negatīvs. Tādējādi tās “iedzīvošanās” prasītājas pārmaksātā naudas soda dēļ esot bijusi negatīva vai vienāda ar nulli. Turklāt Komisija apgalvo, ka pēc 2018. gada 13. decembra sprieduma *Deutsche Telekom /Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930) pasludināšanas tā bez kavēšanās ir ņemusi vērā uzkrātos procentus, lai atmaksātu prasītājai nepamatoto iedzīvošanos, kas izriet no nepamatoti iekasētā naudas soda summas.
- 60 Treškārt, Komisija apgalvo, ka tai nebija pienākuma maksāt nokavējuma procentus.
- 61 Vispirms Komisija paskaidro, ka nokavējuma procentu mērķis nevar būt summas, ko tā ir nepamatoti saņēmusi, atmaksas veicināšana pirms tā sprieduma pasludināšanas, ar kuru samazināts naudas soda apmērs. Tā piebilst, ka minētie procenti nav jāaprēķina, sākot no naudas soda samaksas dienas, proti, šajā lietā – 2015. gada 16. janvāra. Proti, tā uzskata, ka tā nevarēja nonākt kavēta maksājuma situācijā, vēl pirms Vispārējā tiesa bija konstatējusi, ka attiecībā uz to pastāv maksāšanas pienākums, proti, šajā lietā – pirms 2018. gada 13. decembra sprieduma *Deutsche Telekom /Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930).
- 62 Turpinājumā Komisija apgalvo, ka tai nokavējuma procenti ir jāmaksā tikai tad, ja tā atsakās atmaksāt naudas sodu un uzkrātos procentus pēc Savienības tiesas pasludināta sprieduma, ar kuru ir samazināta vai atcelta šī naudas soda summa. Šajā gadījumā pienākuma maksāt nokavējuma procentus sākumpunkts tiek noteikts pēc attiecīgā sprieduma pasludināšanas.

- 63 Visbeidzot, Komisija uzskata, ka iebilde par prettiesiskumu, kas izvirzīta attiecībā uz Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta 4. punkta a) apakšpunktu, nav pamatota.
- 64 Ceturtkārt, Komisija uzskata, ka ar 2021. gada 20. janvāra spriedumu Komisija/*Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39) tai ir noteikts pienākums samaksāt jauna veida procentus, ko Tiesa arī kvalificē kā “nokavējuma procentus”. Tā interpretē minēto spriedumu tādējādi, ka tai būtu jāmaksā šāda veida procenti pat tad, ja tai nebūtu maksājuma kavējums, proti, tā nebūtu tāda debitora situācijā, kurš noteiktajā termiņā nav samaksājis pieprasītu un noteiktu summu. Tā uzskata, ka, gluži pretēji, runa ir par kompensējošiem procentiem.
- 65 Turklāt Komisija paskaidro, ka pienākumam maksāt nokavējuma procentus ir divi mērķi, proti, atlīdzināt kreditoram un sodīt par debitora rīcības nelikumību, kas izraisa parāda novēlotu samaksu. Tā uzskata, ka starp šiem diviem mērķiem pastāv zināma pretruna. Proti, tās uzliktais naudas sods tajā pašā laikposmā un vienlaikus nevarot, pirmkārt, būt pieprasāms, piemērojot spēkā esošu un izpildāmu lēmumu, pamatojoties uz LESD 299. pantu, un, otrkārt, būt tāds, kas tai ir jāatmaksā. Tikai izņēmuma gadījumā, ja tās lēmums tiktu atzīts par neesošu, pienākumam samaksāt šajā lēmumā minēto naudas sodu *ex tunc* nebūtu nekāda juridiska pamata. Līdz ar to 2021. gada 20. janvāra spriedums Komisija/*Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39) esot jāsaprot tādējādi, ka pienākums maksāt nokavējuma procentus nav vērsti uz to, lai sodītu par kavējumu naudas soda atmaksāšanā. Pienākums atmaksāt naudas sodu pastāvot kopš 2018. gada 13. decembra sprieduma *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930) pieņemšanas, kā arī tas izrietot no LESD 266. panta pirmās daļas.
- 66 Piektkārt, Komisija uzskata, ka principi, kas noteikti 2021. gada 20. janvāra spriedumā Komisija/*Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39), šajā lietā nav piemērojami.
- 67 Šajā ziņā Komisija paskaidro, ka lietā, kurā tika pasludināts 2021. gada 20. janvāra spriedums Komisija/*Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39), Vispārējā tiesa vispirms nepietiekama pamatojuma dēļ pilnībā atcēla tās lēmuma daļu, ar kuru *Printeos SA* tika uzlikts naudas sods. Tādējādi pēc 2019. gada 12. februāra sprieduma *Printeos/Komisija* (T-201/17, EU:T:2019:81) Komisija esot varējusi atsākt tiesvedību konstatētā pārkāpuma stadijā un no jauna īstenot savas pilnvaras uzlikt naudas sodus.
- 68 Savukārt 2018. gada 13. decembra spriedumā *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930) Vispārējā tiesa esot samazinājusi un tādējādi grozījusi naudas soda apmēru, īstnodama savu neierobežoto kompetenci, pamatojoties uz LESD 261. pantu un Regulas Nr. 1/2003 31. pantu.
- 69 Lietā, kurā tika pasludināts 2018. gada 13. decembra spriedums *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930), pilnvaras uzlikt sodus esot tikušas nodotas Savienības tiesai un Vispārējā tiesa esot aizstājusi Komisiju, lai noteiktu jaunu naudas soda apmēru. Šo pilnvaru Vispārējās tiesas veikta īstenošana varot radīt vienīgi sekas *ex nunc*. Naudas soda apmēra samazināšana izrietot no pašas Vispārējās tiesas vērtējuma, ar kuru tiktu aizstāts Komisijas vērtējums. Vispārējā tiesa pati esot izvērtējusi faktisko situāciju un izmantojusi pilnvaras piemērot sankcijas. Šis naudas soda apmēra samazinājums pirmo reizi esot ticis noteikts Vispārējās tiesas pasludinātā sprieduma datumā. Iepriekš neesot bijis ne Komisijas parāda, ne *a fortiori* noteiktas summas.
- 70 Komisija tādējādi secina, ka tad, ja Savienības tiesas īsteno savu neierobežoto kompetenci, nokavējuma procentu piemērošana *ex tunc* nav iespējama.

- 71 Vispirms ir jākonstatē, ka LESD 266. panta pirmā daļa ir tiesību norma, kuras mērķis ir piešķirt tiesības privātpersonām. Proti, šajā tiesību normā ir paredzēts absolūts un beznosacījuma pienākums iestādei, kuras pieņemts akts ir pasludināts par spēkā neesošu, prasītāja, kam spriedums ir labvēlīgs, interesēs veikt pasākumus, lai pildītu spriedumu, ar kuru tiek atcelts tiesību akts; šim pienākumam atbilst prasītāja tiesības uz pilnīgu šī pienākuma izpildi.
- 72 Attiecībā uz LESD 266. panta pirmās daļas pietiekami būtiska pārkāpuma esamību ir jāatgādina, ka tad, ja summas ir saņemtas, pārkāpjot Savienības tiesības, no šīm tiesībām izriet pienākums tās atmaksāt kopā ar procentiem. Tā tas it īpaši ir gadījumā, kad summas ir saņemtas, piemērojot Savienības tiesību aktu, kuru Savienības tiesa ir atzinusi par spēkā neesošu vai atcēlusi (skat. spriedumu, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 66. un 67. punkts un tajos minētā judikatūra).
- 73 Konkrēti attiecībā uz gadījumu, kad Savienības tiesa atceļ tādu tiesību aktu, ar ko ticis uzdots samaksāt Savienībai noteiktu summu, nokavējuma procentu samaksa ir sprieduma, ar kuru atceļ tiesību aktu, izpildes pasākums LESD 266. panta pirmās daļas izpratnē, ciktāl ar to ir paredzēts ar vienotas likmes maksājumu atlīdzināt liegumu izmantot attiecīgos līdzekļus un stimulēt parādnieku pēc iespējas drīzāk izpildīt spriedumu, ar ko atceļ tiesību aktu (spriedumi, 2015. gada 12. februāris, Komisija/*IPK International*, C-336/13 P, EU:C:2015:83, 30. punkts, un 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 68. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2019. gada 5. septembris, Eiropas Savienība/*Guardian Europe* un *Guardian Europe* /Eiropas Savienība, C-447/17 P un C-479/17 P, EU:C:2019:672, 55. punkts).
- 74 Attiecībā uz to pienākumu noteikšanu, kas Komisijai ir jāveic saskaņā ar LESD 266. pantu, izpildot spriedumu, ar kuru ir atcelts un samazināts uzņēmumam par konkurences tiesību normu pārkāpumu uzlikts naudas sods, tie vispirms ietver Komisijas pienākumu atmaksāt visu vai daļu no attiecīgā uzņēmuma samaksātā naudas soda summas, ciktāl tas atzīts par nepamatotu spriedumā. Šis pienākums paredz atlīdzināt ne tikai nepamatoti samaksātā naudas soda pamatsummu, bet arī nokavējuma procentus par šo summu (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2001. gada 10. oktobris, *Corus UK*/Komisija, T-171/99, EU:T:2001:249, 52. un 53. punkts; 2004. gada 8. jūlijs, *Corus UK*/Komisija, T-48/00, EU:T:2004:219, 223. punkts, un rīkojumu, 2005. gada 4. maijs, *Holcim (France)*/Komisija, T-86/03, EU:T:2005:157, 30. punkts).
- 75 Nokavējuma procentu piešķiršana par nepamatoti samaksāto summu ir neatņemama daļa no Komisijas pienākuma atjaunot stāvokli pēc sprieduma, ar kuru tiek atcelts tiesību akts, vai sprieduma, kura pamatā ir neierobežota kompetence (spriedums, 2001. gada 10. oktobris, *Corus UK*/Komisija, T-171/99, EU:T:2001:249, 54. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2019. gada 12. februāris, *Printeos*/Komisija, T-201/17, EU:T:2019:81, 56. punkts).
- 76 No tā izriet, ka, nepiešķirot nekādus nokavējuma procentus par naudas soda pamatsummu, kas atmaksāta pēc sprieduma, ar kuru atcelts vai samazināts uzņēmumam par konkurences tiesību normu pārkāpumu uzlikts naudas sods, Komisija neveiktu pasākumu šā sprieduma izpildei un līdz ar to neizpildītu LESD 266. pantā paredzētos pienākumus (rīkojums, 2005. gada 4. maijs, *Holcim (France)*/Komisija, T-86/03, EU:T:2005:157, 31. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2008. gada 8. jūlijs, *BPB*/Komisija, T-53/03, EU:T:2008:254, 488. punkts).
- 77 Vispirms – ir taisnība, ka saskaņā ar LESD 299. pantu Komisijas lēmumi, kas uzliek finansiālas saistības personām, kuras nav dalībvalstis, ir izpildāmi. Turpinājumā – saskaņā ar LESD 278. pantu lietas izskatīšana Tiesā par šāda veida lēmumiem neaptur attiecīgā akta piemērošanu.

Visbeidzot, tiek prezumēts, ka Komisijas lēmumi ir spēkā tik ilgi, kamēr tie netiek atcelti vai atsaukti (skat. spriedumu, 2010. gada 17. jūnijs, *Lafarge/Komisija*, C-413/08 P, EU:C:2010:346, 81. punkts un tajā minētā judikatūra).

78 Tāpat ir taisnība, ka pienākums maksāt nokavējuma procentus var tikt paredzēts tikai tad, ja pamatparāda summa ir konkrēta vai vismaz nosakāma, pamatojoties uz konstatētiem objektīviem apstākļiem (spriedums, 2021. gada 20. janvāris, *Komisija/Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 55. punkts).

79 Tomēr, pirmkārt, ir jānorāda, ka šajā lietā piemērojamās Finanšu regulas 83. pantā it īpaši bija paredzēts:

“1. Summas no sodanaudām, sodiem un sankcijām, kā arī uzkrātos procentus vai citus ienākumus no tām neregistrē kā budžeta ieņēmumus, kamēr [Tiesa] var atcelt lēmumus par to uzlikšanu.

2. Šā panta 1. punktā minētās summas pēc iespējas drīz un ne vēlāk kā gadā, kas seko visu tiesiskās aizsardzības līdzekļu izsmelšanai, registrē kā budžeta ieņēmumus. Summas, kas saskaņā ar [Tiesas] spriedumu ir jāatmaksā vienībai, kas tās iemaksājusi, neregistrē kā budžeta ieņēmumus.

[..]

4. Komisija tiek pilnvarota pieņemt deleģētos aktus [..] attiecībā uz sīki izstrādātiem noteikumiem par summām no sodanaudām, sankcijām un uzkrātajiem procentiem.”

80 Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. pantā, kas ir piemērojams šajā lietā, it īpaši bija paredzēts:

“1. Ja [Tiesā] ir ierosināta lieta pret Komisijas lēmumu uzlikt naudassodu vai citus sodus saskaņā ar LESD vai *Euratom* līgumu un līdz tam laikam ir izsmelti visi tiesiskās aizsardzības līdzekļi, parādnieks vai nu provizoriski iemaksā attiecīgās summas grāmatveža norādītajā bankas kontā, vai iesniedz grāmatvedim pieņemamu finansiālu garantiju. Pieprasītajai garantijai ir jābūt neatkarīgai no pienākuma maksāt naudassodu, periodisku kavējuma naudu vai citus sodus, un tā ir izpildāma pēc pirmās prasības. Tai ir jāietver prasības pamatsumma un aprēķinātie procenti, kā noteikts 83. panta 4. punktā.

2. Komisija nodrošina provizoriski iekasētās summas, ieguldot tās finanšu aktīvos, tādējādi garantējot naudas drošību un likviditāti, vienlaikus arī cenšoties saņemt pozitīvus ienākumus.

[..]

4. Ja visi tiesiskās aizsardzības līdzekļi ir izsmelti un naudassods vai sods ir atcelts vai samazināts, veic kādu no turpmāk norādītajiem pasākumiem:

a) nepamatoti iekasētās summas kopā ar uzkrātajiem procentiem atmaksā attiecīgajai trešai personai. Ja par attiecīgo periodu kopējais ienesīgums ir bijis negatīvs, atmaksā nepareizi iekasēto summu nominālo vērtību;

b) ja ir iesniegta finanšu garantija, to atbilstīgi atbrīvo.”

- 81 Komisijas 2013. gada 2. maija Lēmuma C(2013) 2488 *final* par iekšējās kārtības noteikumiem tādu prasījumu atgūšanai, kas radušies no tiešas pārvaldības, un par naudas sodu, vienreizējo maksājumu un soda maksājumu atgūšanu saskaņā ar Līgumiem, kas aizstāj 2011. gada 17. jūnija Lēmumu C(2011) 4212, galīgā redakcija, un kurš grozīts ar Komisijas 2014. gada 30. aprīļa Lēmumu C(2014) 2786, 24. panta 2. punktā ir arī norādīts, ka tad, ja debitors ir cēlis prasību Savienības tiesā par Komisijas lēmumu, ar ko uzlikts naudas sods, grāmatvedis “provizoriski” no debitora iekasē attiecīgo summu. Šajā tiesību normā turklāt ir paredzēts, ka atkarībā no galīgā tiesas nolēmuma summas, kas provizoriski iekasētas gan pamatsummas, gan procentu veidā, vai nu galīgi tiek ieģrāmatotas kā ieņēmumi, vai arī “atmaksātas” saimnieciskās darbības subjektiem *pro rata* šim nolēmumam.
- 82 Tādējādi no šī sprieduma 79.–81. punktā minētā piemērojamā tiesiskā regulējuma izriet, ka gadījumā, ja sabiedrība ceļ prasību Savienības tiesā, lai apstrīdētu lēmumu, ar kuru Komisija tai ir uzlikusi naudas sodu, šīs sabiedrības veiktā naudas soda samaksai ir provizorisks raksturs līdz tiesību aizsardzības līdzekļu izsmelšanai. Minētajā tiesiskajā regulējumā *ex ante* ir arī paredzēts, ka sabiedrībai, kas ir samaksājusi vēlāk atcelto vai samazināto naudas sodu, ir tiesības uz nepamatoti iekasēto summu atmaksu un tādējādi atlīdzināšanas prasījums.
- 83 Otrkārt, Komisija norāda uz faktu, ka 2018. gada 13. decembra spriedumā *Deutsche Telekom /Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930) Vispārējā tiesa samazināja naudas soda apmēru, īstenojot savu neierobežoto kompetenci.
- 84 Tomēr vispirms ir jākonstatē, ka pirms savas neierobežotās kompetences īstenošanas un prasītājam uzliktā naudas soda apmēra samazināšanas Vispārējā tiesa 2018. gada 13. decembra spriedumā *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930) daļēji atcēla tiesību normu, kurā tika konstatēta 2014. gada lēmuma 1. panta 2. punkta d) apakšpunktā minētās prakses esamība (skat. šī sprieduma 5. punktu). Turklāt Vispārējā tiesa atcēla šī paša lēmuma 2. pantu, ciktāl tajā naudas soda summa, kas bija jāmaksā vienīgi prasītājam, bija noteikta 31 070 000 EUR apmērā (skat. šī sprieduma 6. punktu).
- 85 Runājot par tiesas pasludinātas tiesību akta atcelšanas sekām, ir jāatgādina, ka tā darbojas *ex tunc* un tādējādi tās sekas ir atceltā akta izslēgšana no tiesību sistēmas ar atpakaļejošu spēku (šajā nozīmē skat. spriedumus, 1988. gada 26. aprīlis, *Asteris u.c./Komisija*, 97/86, 99/86, 193/86 un 215/86, EU:C:1988:199, 30. punkts; 1995. gada 13. decembris, *Exporteurs in Levende Varkens u.c./Komisija*, T-481/93 un T-484/93, EU:T:1995:209, 46. punkts, un 2001. gada 10. oktobris, *Corus UK/Komisija*, T-171/99, EU:T:2001:249, 50. punkts).
- 86 Turpinājumā ir jāuzsver, ka nedz šā sprieduma 79.–81. punktā minētajās normās vai dokumentos, nedz iepriekš 74.–76. punktā atgādinātajā judikatūrā nav veikta nošķiršana atkarībā no tā, vai Savienības tiesa ir vienīgi atcēlusi visu vai daļu no prasītājam uzliktā naudas soda vai arī tā šo naudas sodu ir samazinājusi pēc tā atcelšanas.
- 87 Visbeidzot, ja Savienības tiesa Komisijas vērtējumu aizstāj ar savu vērtējumu un ja tā samazina naudas soda apmēru, īstenojot savu neierobežoto kompetenci, tā Komisijas lēmumā sākotnēji noteikto summu aizstāj ar summu, kas izriet no tās pašas vērtējuma. Šis samazinājums ar atpakaļejošu spēku groza Komisijas lēmumu. Tiek uzskatīts, ka samazinātais naudas sods pēc jauna Savienības tiesas vērtējuma vienmēr ir bijis Komisijas uzliktais sods. Tātad attiecībā uz minēto samazinājumu Savienības tiesas pasludinātā sprieduma aizstājošās iedarbības dēļ

- Komisijas lēmums vienmēr tiek uzskatīts par tādu, kas izriet no minētās tiesas vērtējuma (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1995. gada 14. jūlijs, CB/Komisija, T-275/94, EU:T:1995:141, 60.–65. un 85.–87. punkts).
- 88 Treškārt, no vienas puses, pamudinājums “pēc iespējas drīzāk izpildīt spriedumu, ar ko atceļ tiesību aktu,” ir tikai viens no diviem nokavējuma procentu samaksas mērķiem, kurus Tiesa ir paredzējusi 2015. gada 12. februāra sprieduma Komisija/IPK International (C-336/13 P, EU:C:2015:83) 30. punktā. Nokavējuma procentu piešķiršanai, sākot no attiecīgā naudas soda provizoriskās samaksas datuma, ir otrs Tiesas iecerētais mērķis, proti, vienotas likmes kompensācija uzņēmumam, kurš ir samaksājis šo naudas sodu, par liegumu izmantot savus līdzekļus laikposmā no minētā naudas soda provizoriskās samaksas dienas līdz tā atmaksas dienai. No otras puses, tāda lēmuma atcelšanas gadījumā, kurā ir paredzēts provizoriski samaksāt tādu summu kā naudas sods par konkurences tiesību normu pārkāpumu, pienākums atmaksāt samaksāto summu kopā ar nokavējuma procentiem, kas aprēķināti no šīs summas samaksas dienas, ir stimuls attiecīgajai iestādei īpaši uzmanīgi pieņemt šādus lēmumus, kas privātpersonai var nozīmēt pienākumu nekavējoties samaksāt ievērojamas summas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/Printeos, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 85. un 86. punkts).
- 89 Tātad 2021. gada 20. janvāra spriedumā Komisija/Printeos (C-301/19 P, EU:C:2021:39) Tiesa uzskatīja, ka nokavējuma procentu piešķiršanai, sākot no attiecīgā naudas soda provizoriskās samaksas datuma, nebija mērķa mudināt Komisiju “pēc iespējas drīzāk izpildīt spriedumu, ar ko atceļ tiesību aktu”.
- 90 Tādējādi, protams, pienākuma maksāt nokavējuma procentus mērķis nevar būt mudināt Komisiju pirms sprieduma, ar ko tiek atcelts un samazināts tās uzliktā naudas soda apmērs, pasludināšanas atmaksāt summu, kuru tā nepamatoti ir saņēmusi. Tomēr pienākuma maksāt nokavējuma procentus gadījumā, ja Savienības tiesa atceļ un samazina Komisijas uzliktā naudas soda apmēru, mērķis nav sodīt par šīs iestādes prettiesisku kavēšanos. Pienākuma maksāt nokavējuma procentus šādā situācijā mērķis ir pēc vienotas likmes atlīdzināt objektīvu kavējumu, kas izriet, pirmkārt, no tiesvedības Savienības tiesā ilguma, otrkārt, no tā, ka atbilstošajā finanšu regulējumā ir paredzēts, ka sabiedrības, kas provizoriski ir samaksājusi vēlāk atcelto vai samazināto naudas sodu, rīcībā ir atmaksas prasījums (skat. šī sprieduma 79.–82. punktu) un, treškārt, no Savienības tiesas veiktā naudas soda apmēra samazinājuma ar atpakaļejošu spēku (skat. šī sprieduma 84.–87. punktu).
- 91 Komisija apgalvo, ka gadījumā, ja tai būtu vajadzējis maksāt nokavējuma procentus kādā datumā pirms Eiropas Savienības tiesas sprieduma pieņemšanas, ar kuru tiek atcelts vai samazināts naudas sods, tas būtu pretrunā naudas sodu preventīvajai funkcijai konkurences lietās. Šajā ziņā tā vispirms paskaidro, ka pastāv raksturīga saikne starp pret konkurenci vērstu darbību aizliegumu saskaņā ar LESD 101. un 102. pantu un naudas sodu uzlikšanu, turpinājumā izklāsta, ka minētie panti būtu neiedarbīgi, ja tos nepapildinātu sankcijas, kas paredzētas LESD 103. panta 2. punkta a) apakšpunktā, un, visbeidzot, ka naudas sodus nevajadzētu mazināt ārējo apstākļu ietekmē.
- 92 Tomēr, pirmkārt, ir jāatgādina, ka jēdziens “preventīvs” ir viens no faktoriem, kas ir jāņem vērā, aprēķinot naudas soda apmēru (spriedumi, 2013. gada 26. septembris, Alliance One International /Komisija, C-679/11 P, nav publicēts, EU:C:2013:606, 73. punkts, un 2014. gada 4. septembris, YKK u.c./Komisija, C-408/12 P, EU:C:2014:2153, 84. punkts). No tā izriet, ka Vispārējā tiesa noteikti ir ņēmusi vērā naudas sodu preventīvo funkciju 2018. gada 13. decembra spriedumā

Deutsche Telekom/Komisija (T-827/14, EU:T:2018:930), kad tā īstenoja savu neierobežoto kompetenci, lai ar atpakaļejošu spēku samazinātu prasītājam uzliktā naudas soda apmēru (skat. šī sprieduma 87. punktu).

- 93 Otrkārt, ir jānorāda, ka naudas sodu preventīvā funkcija ir jāsaista ar efektīvas tiesību aizsardzības tiesā principu, kas ir ietverts Eiropas Savienības Pamattiesību hartas 47. pantā. Minētā principa ievērošana tiek nodrošināta, veicot LESD 263. pantā paredzēto likumības pārbaudi, ko papildina Regulas Nr. 1/2003 31. pantā paredzētā neierobežotā kompetence attiecībā uz naudas soda apmēru. Savienības tiesa var veikt gan tiesisko, gan faktisko apstākļu pārbaudi un izvērtēt pierādījumus, atcelt apstrīdēto lēmumu un grozīt naudas sodu apmēru (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2012. gada 6. novembris, *Otis* u.c., C-199/11, EU:C:2012:684, 62. un 63. punkts un tajos minētā judikatūra). Turklāt tika nospriests, ka, lai izpildītu neierobežotas kompetences prasības Pamattiesību hartas 47. panta izpratnē saistībā ar naudas sodu, Savienības tiesai, īstenojot LESD 261. un 263. pantā paredzētās pilnvaras, ir jāpārbauda ikviens juridisks vai faktiskais iebildums, kura mērķis ir pierādīt, ka naudas soda apmērs neatbilst pārkāpuma smagumam un ilgumam (spriedumi, 2014. gada 10. jūlijs, *Telefónica* un *Telefónica de España* /Komisija, C-295/12 P, EU:C:2014:2062, 200. punkts, un 2018. gada 26. septembris, *Infineon Technologies*/Komisija, C-99/17 P, EU:C:2018:773, 195. punkts). Neierobežotā kompetence ir papildu garantija, kas ir piešķirta uzņēmumiem (šajā nozīmē skat. spriedumus, 2005. gada 28. jūnijs, *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P, EU:C:2005:408, 445. punkts; 1994. gada 6. oktobris, *Tetra Pak* /Komisija, T-83/91, EU:T:1994:246, 235. punkts, un 2015. gada 17. decembris, *Orange Polska* /Komisija, T-486/11, EU:T:2015:1002, 91. punkts).
- 94 Treškārt, naudas sodu preventīvā funkcija ir arī jāsaista ar mērķiem, kurus ir iecerēts sasniegt ar nokavējuma procentu piešķiršanu pēc tam, kad Savienības tiesa ir īstenojusi savu kompetenci un it īpaši savu neierobežoto kompetenci, proti, no vienas puses, vienotas likmes kompensāciju uzņēmumam, kurš provizoriski samaksājis šo naudas sodu, par tā līdzekļu izmantošanas liegšanu laikposmā no minētā naudas soda pagaidu samaksas dienas līdz dienai, kad tas tiek atmaksāts, un, no otras puses, stimulu attiecīgajai iestādei būt īpaši uzmanīgai, pieņemot lēmumus, tādus kā lēmumi par naudas sodu uzlikšanu, ar kuriem privātpersonai var tikt noteikts nekavējoties samaksāt ievērojamas summas (skat. šī sprieduma 88. punktu).
- 95 Līdz ar to, ņemot vērā šī sprieduma 79.–94. punktā norādīto pamatojumu, ir jāuzskata, no vienas puses, ka prasītājas galvenais prasījums šajā lietā pastāvēja un bija droši zināms attiecībā uz tā maksimālo vai vismaz nosakāmo summu, pamatojoties uz objektīvo informāciju, kas konstatēta attiecībā uz dienu, kad prasītāja provizoriski samaksāja naudas sodu, proti, 2015. gada 16. janvāri. No otras puses, Komisijai, piemērojot LESD 266. panta pirmo daļu, bija jāmaksā nokavējuma procenti par naudas soda summas daļu, kuru Vispārējā tiesa 2018. gada 13. decembra spriedumā *Deutsche Telekom*/Komisija (T-827/14, EU:T:2018:930) atzina par nepamatotu, attiecībā uz laikposmu no naudas soda provizoriskās samaksas dienas līdz dienai, kad tiek atmaksāta tā naudas soda daļa, kas tika atzīta par nepamatotu.
- 96 Šo secinājumu neatspēko Komisijas argumenti, kas attiecas, pirmkārt, uz Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta 4. punkta normām un, otrkārt, uz to, ka procenti, kas jāmaksā, sākot no naudas soda samaksas dienas, ir jākvalificē kā kompensācijas procenti.

- 97 Proti, runājot par Komisijas argumentiem, kas attiecas uz Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta normām (skat. šī sprieduma 80. punktu), no šī panta neizriet, ka tad, ja Komisijai ir jāatmaksā provizoriski iekasētā naudas soda summa, tā katrā ziņā ir atbrīvota no pienākuma pieskaitīt šai summai nokavējuma procentus (spriedums, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 73. punkts).
- 98 Turklāt, ja Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta 4. punktā minēto “uzkrāto” procentu summa ir mazāka par maksājamo nokavējuma procentu summu vai pat ja procenti nav gūti, jo ieguldītā kapitāla atdeve ir negatīva, Komisijai, lai izpildītu no LESD 266. panta izrietošo pienākumu, ir jāizmaksā ieinteresētajai personai starpība starp iespējamo “uzkrāto procentu” summu minētās regulas 90. panta 4. punkta izpratnē un nokavējuma procentu summu par laikposmu no attiecīgās summas samaksas dienas līdz tās atmaksas dienai (spriedums, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 75. un 76. punkts).
- 99 Tā kā šajā lietā nav strīda par to, ka prasītājas, pamatojoties uz 2014. gada lēmumu samaksātā naudas soda summa, kuru Komisija bija ieguldījusi, nav ienesusi procentus, Komisijai pēc 2018. gada 13. decembra sprieduma *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930) bija pienākums atmaksāt prasītājai daļu no naudas soda summas, kas tika atzīta par nepamatotu, kopā ar nokavējuma procentiem, un Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. pants tam nav šķērslis (pēc analogijas skat. spriedumu, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 77. punkts).
- 100 Jāpiebilst, ka Komisija nevar lietderīgi atsaukties uz apstākli, ka prasītāja lietā, kurā tika pasludināts 2018. gada 13. decembra spriedums *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930), nav apstrīdējusi 2014. gada lēmuma 2. pantu, kura ceturtdaļa bija balstīta uz Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. pantu. Tāpat tā nevar atsaukties uz apstākli, ka Vispārējā tiesa daļēji atcēla minētā lēmuma 2. pantu, neapšaubot atsauci uz šīs deleģētās regulas 90. pantu.
- 101 Protams, 2018. gada 13. decembra spriedumā *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930) Vispārējā tiesa atcēla 2014. gada lēmuma 2. pantu tikai, ciktāl tajā naudas soda summa, kas bija jāmaksā tikai prasītājai, bija noteikta 31 070 000 EUR apmērā. Turklāt tā noteica naudas soda apmēru, kas bija jāmaksā vienīgi prasītājai, 19 030 981 EUR apmērā.
- 102 Tomēr 2014. gada lēmuma 2. panta ceturtdaļa neattiecas uz nosacījumiem, ar kādiem Komisija minētā lēmuma atcelšanas un šajā lēmumā paredzētā naudas soda apmēra samazināšanas gadījumā atmaksās minētā uzņēmuma provizoriski samaksātā naudas soda summu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 92. punkts).
- 103 Turklāt gadījumā, ja tiek atcelts lēmums, ar kuru uzlikts naudas sods par konkurences tiesību normu pārkāpumu, un gadījumā, ja tiek samazināts šajā lēmumā paredzētais naudas soda apmērs, Komisijas pienākums atmaksāt visu vai daļu no provizoriski samaksātā naudas soda summas kopā ar nokavējuma procentiem par laikposmu no šī naudas soda provizoriskās samaksas datumam līdz tā atmaksas datumam tieši izriet no LESD 266. panta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 94. punkts).

- 104 No tā izriet, ka Komisijai nav kompetences ar individuālu lēmumu paredzēt nosacījumus, ar kādiem tā maksās nokavējuma procentus, ja tiks atcelts lēmums, ar kuru ir uzlikts naudas sods, un ja tiks samazināta ar šo lēmumu noteiktā provizoriski samaksātā naudas soda summa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 95. punkts).
- 105 Līdz ar to Komisijas argumenti saistībā ar Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta normām ir jānoraida, neņemot par prasītājas izvirzīto iebildi par šīs tiesību normas prettiesiskumu.
- 106 Attiecībā uz Komisijas argumentiem par to, ka procenti, kas maksājami no naudas soda samaksas dienas, ir jākvalificē kā kompensācijas procenti, ir jāuzsver, ka kompensācijas procentu kategorijas mērķis ir kompensēt laiku, kas pagājis līdz zaudējumu apmēra novērtējumam tiesā, neatkarīgi no jebkāda kavējuma, kurā ir vainojams parādnieks (skat. spriedumu, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 56. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 107 Taču Komisijas pienākums samaksāt nokavējuma procentus šajā lietā, sākot no prasītājas veiktā provizoriskā maksājuma, tieši izriet no pienākuma saskaņā ar LESD 266. panta pirmo daļu izpildīt 2018. gada 13. decembra spriedumu *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930).
- 108 Prasītājas galvenais prasījums bija atlīdzinājuma prasījums, kas bija saistīts ar naudas soda maksājumu, kurš bija veikts provizoriski. Šis prasījums pastāvēja un bija droši zināms, runājot par tā maksimālo summu vai vismaz nosakāmo summu, pamatojoties uz minētā maksājuma veikšanas dienā konstatēto objektīvo informāciju (skat. šī sprieduma 79.–95. punktu), un par to nebija jāveic tiesas novērtējums.
- 109 Šajā situācijā maksājami procenti ir nokavējuma procenti, un šajā lietā nevar būt runas par kompensācijas procentu samaksu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 78. un 79. punkts).
- 110 Tādējādi Komisijai nav pamata apgalvot, ka procenti, kas tai varētu būt jāmaksā par laikposmu no dienas, kad prasītāja provizoriski samaksāja naudas sodu, līdz 2018. gada 13. decembra sprieduma *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930) izpildei noteiktā termiņa beigām, ir jākvalificē kā kompensācijas procenti.
- 111 No tā izriet, ka Komisija nav ievērojusi LESD 266. panta pirmo daļu, atsakoties samaksāt prasītājai nokavējuma procentus par to naudas soda daļu, ko tā nepamatoti bija iekasējusi par laikposmu no 2015. gada 16. janvāra, naudas soda samaksas dienas, līdz 2019. gada 19. februārim, kad tika atmaksāta tā naudas soda daļa, kuru Vispārējā tiesa galu galā atzina par nepamatotu 2018. gada 13. decembra spriedumā *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930).
- 112 Visbeidzot, no šī sprieduma 71.–95. punkta izriet, ka pēc 2018. gada 13. decembra sprieduma *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930) Komisijai saskaņā ar pastāvīgo judikatūru bija jāatmaksā prasītājai provizoriski samaksātās naudas soda summas daļa kopā ar nokavējuma procentiem un tai nebija nekādas rīcības brīvības attiecībā uz iespēju maksāt šādus procentus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 104. punkts).

113 Līdz ar to, ņemot vērā LESD 266. panta pirmajā daļā Komisijai noteikto absolūto un beznosacījuma pienākumu maksāt nokavējuma procentus un tā kā tai šajā ziņā nav rīcības brīvības, šajā lietā ir jākonstatē, ka pastāv pietiekami būtisks šīs tiesību normas pārkāpums, kas var izraisīt Savienības ārpuslīgumisko atbildību LESD 266. panta otrās daļas izpratnē, lasot to kopsakarā ar LESD 340. panta otro daļu.

– *Par cēloņsakarību un atlīdzinājumiem zaudējumiem*

114 Prasītāja apgalvo, ka Komisijas pieļautais pietiekami būtiskais LESD 266. panta pirmās daļas pārkāpums ir tiešais cēlonis tai nodarītajiem zaudējumiem, ko veido nokavējuma procenti, kuru samaksa tai tika liegta. Tā paskaidro, ka, piemērojot Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 83. panta 2. punkta b) apakšpunktu un 111. panta 4. punkta a) apakšpunktu, atbilstošā nokavējuma procentu likme ir likme, ko ECB piemēro savām galvenajām refinansēšanas operācijām, palielinot to par trīsarpus procentpunktiem. Tā uzskata, ka šajā lietā piemērojamā nokavējuma procentu likme ir 3,55 % likme, kas atbilst likmei, ko ECB piemēro savām galvenajām refinansēšanas operācijām, proti, 0,05 %, kas piemērojama 2015. gada janvārī, palielinot to par trīsarpus procentpunktiem. Tā uzskata, ka šīs likmes piemērošana summai 12 039 019 EUR apmērā, ko tā nepamatoti samaksājusi, ļauj novērtēt tai nodarītos zaudējumus 1 750 522,83 EUR apmērā.

115 Komisija iebilst, ka tā ir atteikusies maksāt nokavējuma procentus, tikai skaitot no apstrīdētā lēmuma pieņemšanas dienas, proti, 2019. gada 28. jūnija, līdz ar to atlīdzību katrā ziņā varēja pieprasīt tikai no šī datuma. Turklāt tā apgalvo, ka prasītāja nav ievērojusi Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 111. pantā paredzēto procedūru un tārad nevar prasīt nokavējuma procentus minētās deleģētās regulas 111. panta 4. punkta a) apakšpunkta izpratnē, lasot to kopsakarā ar 83. pantu. Visbeidzot tā apgalvo, ka gadījumā, ja Vispārējā tiesa uzskatītu, ka šajā lietā ir piemērojami principi, kas noteikti 2021. gada 20. janvāra spriedumā Komisija/*Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39), piemērojamajai nokavējuma procentu likmei būtu jābūt likmei, ko ECB piemēro savām galvenajām refinansēšanas operācijām, palielinot to par pusotru procentpunktu, pēc analogijas ar šīs deleģētās regulas 83. panta 4. punktu.

116 Pirmkārt, ir jāatgādina – lai varētu tikt atzīta Savienības ārpuslīgumiskā atbildība, kaitējumam ir pietiekami tieši jāizriet no iestāžu prettiesiskās rīcības (spriedums, 2017. gada 30. maijs, *Safa Nicu Sepahan/Padome*, C-45/15 P, EU:C:2017:402, 61. punkts)

117 Šajā lietā ir jākonstatē, ka tam, ka Komisija nav ievērojusi savu pienākumu piešķirt nokavējuma procentus saskaņā ar LESD 266. panta pirmo daļu, ir pietiekami tieša cēloņsakarība ar zaudējumiem, kas izpaužas kā nokavējuma procentu par summu, kuras izmantošana prasītājai tika nepamatoti liegta, zaudēšana laikposmā no 2015. gada 16. janvāra līdz 2019. gada 19. februārim (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 105. punkts).

118 Otrkārt, ņemot vērā šī sprieduma 39. punktā minēto judikatūru, prasītājai ir pamats apgalvot, ka tai ir nodarīti reāli un droši zināmi zaudējumi, kas atbilst nesaņemto nokavējuma procentu summai laikposmā no 2015. gada 16. janvāra līdz 2019. gada 19. februārim, kura veido vienotas likmes kompensāciju par šajā pašā laikposmā nepamatoti samaksātās naudas soda summas izmantošanas liegumu.

119 Komisija apgalvo, ka, pieņemot, ka tai ir jāmaksā nokavējuma procenti, šo procentu likme ir jānosaka pēc vienotas likmes, kas atbilst līdzekļu izmantošanas liegumam attiecīgajā laikposmā, kas savukārt vismaz daļēji esot atkarīgs no šīs lietas apstākļiem. Vispirms – 2021. gada 20. janvāra

spriedums Komisija/*Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39) nedodot iespēju noteikt šajā lietā piemērojamo nokavējuma procentu likmi. Proti, šajā spriedumā neesot norādīts, kāda procentu likme būtu piemērojama nokavējuma procentiem. Turklāt, pieņemot, ka Tiesa pēc analogijas būtu vēlējusies noteikt Komisijai pienākumu maksāt procentus atbilstoši Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 83. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzētajai likmei, tā uzskata, ka šajā lietā šī likme nav piemērojama pēc analogijas. Proti, Komisijas parāda summa esot noteikta vienīgi, Vispārējai tiesai īstenojot savu neierobežoto kompetenci 2018. gada 13. decembra spriedumā *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930). Visbeidzot, 2021. gada 20. janvāra sprieduma Komisija/*Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39) 81. punktu varot saprast tādējādi, ka šīs deleģētās regulas 83. panta 4. punktā paredzēto likmi, proti, likmi, ko ECB piemēro savām galvenajām refinansēšanas operācijām, palielinot to par pusotru procentpunktu, šajā lietā var piemērot *mutatis mutandis*.

- 120 Jāatgādina, ka, lai noteiktu nokavējuma procentu summu, kas uzņēmumam, kurš ir samaksājis Komisijas uzlikto naudas sodu, ir jāmaksā pēc šī naudas soda atcelšanas, šai iestādei ir jāpiemēro šim nolūkam ar Deleģēto regulu Nr. 1268/2012 noteiktā likme (spriedums, 2019. gada 5. septembris, Eiropas Savienība/*Guardian Europe* un *Guardian Europe*/Eiropas Savienība, C-447/17 P un C-479/17 P, EU:C:2019:672, 56. punkts).
- 121 Tiesa uzskata, ka no tā izriet, ka Komisijai ir jāpiemēro likme, kas ir noteikta Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 83. pantā, kurā ir paredzēta procentu likme par noteiktajā termiņā neatmaksātajiem prasījumiem (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2021. gada 20. janvāris, Komisija/*Printeos*, C-301/19 P, EU:C:2021:39, 81. punkts).
- 122 Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 83. pants bija iekļauts minētās deleģētās regulas IV sadaļas 5. nodaļas 3. iedaļā. Minētā nodaļa attiecās uz “ieņēmumu operācijām”, un minētā iedaļa attiecās uz “debitoru parādu konstatāciju”. Šī panta, ar kuru tika īstenots Finanšu regulas 78. pants, nosaukums bija “Kavējuma procenti”, un tajā bija noteikts:

“1. Neskarot īpašos noteikumus, kas jāievēro, piemērojot īpašus nozaru noteikumus, par jebkuru debitoru parādu, kas nav atmaksāts termiņā, kurš minēts 80. panta 3. punkta b) apakšpunktā, jāmaksā procenti saskaņā ar šī panta 2. un 3. punktu.

2. Procentu likme par debitoru parādiem, kas nav samaksāti termiņā, kurš minēts 80. panta 3. punkta b) apakšpunktā, ir likme, ko Eiropas Centrālā banka piemēro savām kapitāla refinansēšanas operācijām, kā publicēts *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša C sērijā*, kura ir spēkā tā mēneša pirmajā kalendārajā dienā, kurā ir atmaksas termiņš, palielinot šo likmi par:

- a) astoņiem procentu punktiem, ja notikums, kas rada pienākumu, ir publisks piegādes un pakalpojumu līgums, kas paredzēts V sadaļā;
- b) trīsarpus procentu punktiem visos pārējos gadījumos.

[..]

4. Naudassoda gadījumā, ja parādnieks dod finansiālu garantiju, ko grāmatvedis ir pieņēmis maksājuma vietā, procentu likme, kāda jāpiemēro no 80. panta 3. punkta b) apakšpunktā minētā termiņa, ir likme, kas paredzēta šī panta 2. punktā kā spēkā esoša tā mēneša pirmajā dienā, kurā ir pieņemts lēmums par naudassoda uzlikšanu, un kas palielināta tikai par pusotru procentu punktu.”

123 Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 111. pants bija iekļauts minētās deleģētās regulas IV sadaļas 6. nodaļas 5. iedaļā. Minētā nodaļa attiecās uz “izdevumu operācijām”, un minētā iedaļa attiecās uz “izdevumu operāciju termiņiem”. Šī panta, ar kuru tika īstenots Finanšu regulas 92. pants, nosaukums bija “Maksājumu termiņi un kavējuma procenti”, un tajā it īpaši bija noteikts:

“1. Maksājuma termiņš ietver laiku, kas vajadzīgs izdevumu apzināšanai, apstiprināšanai un apmaksai.

Tas sākas no dienas, kad ir saņemts maksājuma pieprasījums.

Maksājuma pieprasījumu reģistrē atbildīgā kredītrikotāja pilnvarotā struktūrvienība, cik drīz vien iespējams, un to uzskata par saņemtu tā reģistrācijas datumā.

Par maksājuma datumu uzskata datumu, kurā iestādes konts ir debitēts.

[..]

4. Pēc Finanšu regulas 92. panta 1. punktā minētā termiņa izbeigšanās kreditors ir tiesīgs saņemt procentu maksājumus saskaņā ar šādiem noteikumiem:

a) procentu likmes ir tādas, kā minēts šīs regulas 83. panta 2. punktā;

b) procenti maksājami par laika posmu, kas aizritējis no nākamās kalendārās dienas pēc maksājuma termiņa beigām, kas noteikts Finanšu regulas 92. panta 1. punktā, līdz samaksas dienai.”

124 Vispirms jānorāda, ka, tā kā Komisija atsauca uz apstākli, ka Vispārējā tiesa tās parāda summu esot noteikusi, vienīgi īstenojot savu neierobežoto kompetenci 2018. gada 13. decembra spriedumā *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930), tā turpina apgalvot, ka tai nebija pienākuma maksāt prasītājam nokavējuma procentus par laikposmu no naudas soda samaksas datuma līdz tās veiktās atmaksas datumam. Taču šī argumentācija ir jānoraida šī sprieduma 71.–95. punktā minēto iemeslu dēļ. Jāpiebilst, ka Komisijas pienākums samaksāt prasītājam nokavējuma procentus tieši izriet no LESD 266. panta pirmās daļas, līdz ar to pretēji tam, ko apgalvo Komisija, prasītājam nav pienākuma iesniegt maksājuma pieprasījumu saskaņā ar Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 111. pantā paredzēto procedūru.

125 Pirmkārt, ir jāatgādina, ka tāda lēmuma atcelšanas gadījumā, kurā ir paredzēta naudas soda provizorisks samaksa, nokavējuma procentu piešķiršana, sākot no šī maksājuma datuma, ir vērsta uz to, lai, no vienas puses, izmaksātu vienotas likmes kompensāciju uzņēmumam, kurš ir samaksājis šo naudas sodu, par tā līdzekļu izmantošanas liegšanu, un, no otras puses, rosinātu Komisiju būt īpaši uzmanīgai, pieņemot šādu lēmumu (skat. šī sprieduma 88. punktu).

126 Tā tas ir arī gadījumā, ja Savienības tiesa atceļ un samazina naudas soda apmēru.

127 Otrkārt, ņemot vērā nokavējuma to procentu mērķus, kas Komisijai jāmaksā pēc sprieduma, ar kuru atcelts un samazināts naudas soda apmērs, Komisija ir atšķirīgā faktiskā un juridiskā situācijā nekā sabiedrība, kurai ir adresēts lēmums, ar ko tai ir uzlikts naudas sods, un kura sniedz bankas garantiju. Komisijas tiesības un pienākumi attiecībā pret sabiedrību, kas ir samaksājusi naudas sodu, tik tiešām atšķiras no tādas sabiedrības tiesībām un pienākumiem, kura sniedz bankas garantiju attiecībā pret Komisiju.

- 128 Šajā ziņā ir jāuzsver, ka gadījumā, ja sankcionētais uzņēmums veic uzliktā naudas soda tūlītēju samaksu, tas tikai pakļaujas izpildāmā lēmuma rezolutīvajai daļai atbilstoši Līgumā paredzētajai parastajai kārtībai (rikojums, 2007. gada 12. decembris, *Atlantic Container Line u.c./Komisija*, T-113/04, nav publicēts, EU:T:2007:377, 44. punkts; šajā nozīmē skat. arī spriedumu, 2005. gada 21. aprīlis, *Holcim (Deutschland)/Komisija*, T-28/03, EU:T:2005:139, 126. punkts). Savukārt šāda naudas soda maksājuma aizstāšana ar maksājuma atlikšanu kopā ar bankas garantiju ir atkāpe no Līgumā paredzētās parastās sistēmas (šajā nozīmē skat. rikojumu, 2007. gada 12. decembris, *Atlantic Container Line u.c./Komisija*, T-113/04, nav publicēts, EU:T:2007:377, 44. punkts).
- 129 Ja sankcionētais uzņēmums izvēlas tūlītēju naudas soda samaksu, vienlaikus ceļot prasību par tā atcelšanu, tas var gaidīt, ka Komisija uzliktā naudas soda atcelšanas vai tā apmēra samazināšanas gadījumā tam atmaksās ne tikai nepamatoti samaksātā naudas soda pamatsummu, bet arī nokavējuma procentus, kas radušies no šīs summas (šajā nozīmē skat. rikojumu, 2007. gada 12. decembris, *Atlantic Container Line u.c./Komisija*, T-113/04, nav publicēts, EU:T:2007:377, 43. punkts, kā arī šī sprieduma 74.–76. punktā minēto judikatūru).
- 130 Protams, tūlītēja naudas soda maksājuma aizstāšana ar maksājuma atlikšanu kopā ar bankas garantiju tagad ir paredzēta atbilstošajā finanšu regulējumā un ar nosacījumiem to piedāvā Komisija (skat. šī sprieduma 80. un 122. punktu). Tomēr, ja tiek atcelts lēmums, ar kuru uzliktā naudas sods, vai tiek samazināts tā apmērs, sekas atšķiras atkarībā no tā, vai uzņēmums ir izvēlējies tūlītēju naudas soda samaksu vai maksājuma atlikšanu kopā ar bankas garantijas iesniegšanu (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1995. gada 14. jūlijs, *CB/Komisija*, T-275/94, EU:T:1995:141, 82.–86. punkts, un rikojums, 2007. gada 12. decembris, *Atlantic Container Line u.c./Komisija*, T-113/04, nav publicēts, EU:T:2007:377, 44. punkts).
- 131 Proti, ja maksājuma atlikšanas iespēja ir tikusi piešķirta, Komisijai nav jāatmaksā nepamatoti iekasētais naudas sods, jo hipotētiski šis naudas sods netika samaksāts. Šī paša iemesla dēļ sankcionētajam uzņēmumam tāpat netika liegta iespēja izmantot summu, kas atbilst nepamatoti saņemtā naudas soda summai. Vienīgais iespējamais finanšu zaudējums, ko cieta attiecīgais uzņēmums, radās, tam pašam pieņemot lēmumu iegūt bankas garantiju (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 21. aprīlis, *Holcim (Deutschland)/Komisija*, T-28/03, EU:T:2005:139, 129. punkts, un rikojumu, 2007. gada 12. decembris, *Atlantic Container Line u.c./Komisija*, T-113/04, nav publicēts, EU:T:2007:377, 45. punkts).
- 132 Treškārt, Komisija ar konkrētiem pierādījumiem nav pierādījusi, ka nokavējuma procentu piemērošana atmaksas prasījumiem atbilstoši likmei, ko ECB piemēro savām galvenajām refinansēšanas operācijām, pieskaitot trīssarpus procentpunktus, un kas paredzēta Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 83. panta 2. punkta b) apakšpunktā, būtu nesamērīga, ņemot vērā ar šādiem nokavējuma procentiem sasniedzamos mērķus. Tā arī neizskaidro, ka šādi pamatots nokavējuma procentu aprēķins negatīvi ietekmētu sabiedrības, kas ir lēmuma, ar kuru tai uzliktā naudas sods, adresāte, pienākumu nekavējoties samaksāt šo naudas sodu.
- 133 Ceturtkārt, ir taisnība, ka 2021. gada 20. janvāra sprieduma *Komisija/Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39) 81. punktā Tiesa nav norādījusi precīzas Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 83. panta normas, uz kurām tā atsauca.
- 134 Tomēr jānorāda, ka tajā pašā 2021. gada 20. janvāra spriedumā *Komisija/Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39) Tiesa pieņēma galīgo nolēmumu par strīdu pēc 2019. gada 12. februāra sprieduma *Printeos/Komisija* (T-201/17, EU:T:2019:81) rezolutīvās daļas 2) punkta atcelšanas, jo Vispārējā tiesa bija pieļāvusi tiesību kļūdu, noraidot *Printeos* lūgumu samaksāt nokavējuma procentus par

laikposmu no 2017. gada 31. marta. Tādējādi 2021. gada 20. janvāra sprieduma Komisija/*Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39) 129. punktā Tiesa nosprieda, ka pēc analogijas ar Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 83. panta 2. punkta b) apakšpunktu *Printeos* ir jāpiešķir nokavējuma procenti atbilstoši likmei, ko ECB piemēro savām galvenajām refinansēšanas operācijām, palielinot to par trīsarpus procentpunktiem.

- 135 Piektkārt, prasītāja pienācīgi paskaidro, ka tad, ja tā nebūtu samaksājusi prettiesiski noteikto naudas soda summu, tai arī būtu bijuši jāmaksā nokavējuma procenti atbilstoši likmei, kādu ECB piemēro savām galvenajām refinansēšanas operācijām, palielinot to par trīsarpus procentpunktiem, kas paredzēti Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 83. panta 2. punkta b) apakšpunktā. Prasītāja līdz ar to pamatoti secina, ka pēc naudas soda atcelšanas un samazināšanas Komisijai ir jāmaksā nokavējuma procenti, balstoties uz to pašu likmi un par to pašu laikposmu, kurā tā nepamatoti bija iekasējusi pārmaksāto summu.
- 136 Ņemot vērā iepriekš minēto, prasītājai par tās līdzekļu izmantošanas liegumu var noteikt vienotas likmes kompensāciju, pēc analogijas piemērojot Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 83. panta 2. punkta b) apakšpunktā paredzēto likmi, tas ir, likmi, ko ECB piemēroja savām galvenajām refinansēšanas operācijām 2015. gada janvārī – proti, 0,05 %, palielinot to par trīsarpus procentpunktiem.
- 137 Līdz ar to ir jāapmierina trešā prasījuma ietvaros pakārtoti izvirzītais prasījums un jāpiešķir prasītājai atlīdzība 1 750 522,83 EUR apmērā kā atlīdzinājums par zaudējumiem, kas tai nodarīti ar pietiekami būtisku LESD 266. panta pirmās daļas pārkāpumu un kas izpaužas kā nokavējuma procentu zaudēšana likmes 3,55 % apmērā laikposmā no 2015. gada 16. janvāra līdz 2019. gada 19. februārim par nepamatoti samaksātā naudas soda apmēru.
- 138 Līdz ar to nav jālemj par prasītājas ceturtnā prasījuma ietvaros tālāk pakārtoti izvirzīto prasījumu.

Par procentiem, kas saistīti ar atlīdzību, ko Vispārējā tiesa piešķir prasītājai

- 139 Prasītāja lūdz Vispārējo tiesu palielināt atlīdzību, ko tā var piešķirt prasītājai, par nokavējuma procentiem, sākot no gaidāmā sprieduma pasludināšanas līdz pilnīgai samaksai. Šim palielinājumam esot jābūt pamatotam ar likmi, ko ECB piemēro savām galvenajām refinansēšanas operācijām, palielinot to par trīsarpus procentpunktiem, vai, pakārtoti, ar citu nokavējuma procentu likmi, ko Vispārējā tiesa uzskatīs par atbilstošu.
- 140 Komisija lūdz noraidīt šo prasību, pamatojoties uz to, ka prasītājai nav tiesību uz zaudējumu atlīdzību.
- 141 Attiecībā uz prasījumu, kas ir pamatots ar LESD 340. panta otrajā daļā paredzēto Savienības ārpuslīgumisko atbildību, no judikatūras izriet, ka, nepastāvot īpašiem apstākļiem, pienākums maksāt nokavējuma procentus rodas, sākot no sprieduma, ar kuru ir atzīts pienākums atlīdzināt zaudējumus (šajā nozīmē skat. spriedumu, 1990. gada 26. jūnijs, *Sofrimport*/Komisija, C-152/88, EU:C:1990:259, 32. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 142 Nosakot nokavējuma procentu likmi, ir jāņem vērā 99. panta 2. punkta b) apakšpunkts Eiropas Parlamenta un Padomes Regulā (ES, Euratom) 2018/1046 (2018. gada 18. jūlijs) par finanšu noteikumiem, ko piemēro Savienības vispārējam budžetam, ar kuru groza Regulas (ES) Nr. 1296/2013, (ES) Nr. 1301/2013, (ES) Nr. 1303/2013, (ES) Nr. 1304/2013, (ES) Nr. 1309/2013, (ES) Nr. 1316/2013, (ES) Nr. 223/2014, (ES) Nr. 283/2014 un Lēmumu Nr. 541/2014/ES un atceļ

Finanšu regulu (OV 2018, L 193, 1. lpp.). Piemērojot šo tiesību normu, piemērojamo procentu likmi aprēķina, pamatojoties uz ECB tās galvenajām refinansēšanas operācijām piemēroto likmi, kas publicēta *Eiropas Savienības Oficiālā Vēstneša C* sērijā un kas ir spēkā termiņa mēneša pirmajā kalendārajā dienā, palielinot to par trīsarpus procentpunktiem (pēc analogijas skat. rīkojumus, 2016. gada 14. janvāris, Komisija/*Marcuccio*, C-617/11 P-DEP, nav publicēts, EU:C:2016:17, 12. punkts, un 2020. gada 7. oktobris, *Argus Security Projects*/Komisija un *EUBAM Libya*, T-206/17 DEP, nav publicēts, EU:T:2020:476, 61. punkts).

- 143 Šajā lietā atlīdzībai, kas minēta šī sprieduma 137. punktā, ir jāpieskaita nokavējuma procenti, sākot no šī sprieduma pasludināšanas dienas līdz pilnīgai samaksai. Nokavējuma procentu likme būs tā, ko ECB piemēro savām galvenajām refinansēšanas operācijām šī sprieduma dienā, palielinot to par trīsarpus procentpunktiem.

Par prasījumu atcelt tiesību aktu

- 144 Savā prasījumā atcelt tiesību aktu prasītāja izvirza divus pamatus. Pirmais pamats attiecas uz LESD 266. panta pirmās daļas pārkāpumu, jo apstrīdētajā lēmumā Komisija esot atteikusies tai samaksāt nokavējuma procentus. Otrais pamats attiecas uz LESD 296. panta otrās daļas pārkāpumu, jo apstrīdētajā lēmumā neesot sniegts pamatojums vai tas esot bijis nepietiekams.
- 145 Attiecībā uz otro pamatu par LESD 296. panta otrās daļas pārkāpumu ir jāuzsver, ka, ņemot vērā apstrīdētā lēmuma formulējumu (skat. šī sprieduma 12.–17. punktu), tā pieņemšanas kontekstu (skat. šī sprieduma 1.–10. punktu), kā arī visas tiesību normas, kas regulē attiecīgo jomu, prasītāja varēja saprast, ka Komisija bija atteikusies tai maksāt nokavējuma procentus, pamatojoties uz to, ka, pirmkārt, LESD 266. pantā tai ir noteikts pienākums maksāt tikai “uzkrātos” procentus, kas minēti Deleģētās regulas Nr. 1268/2012 90. panta 4. punkta a) apakšpunktā, un ka, otrkārt, ar 2019. gada 12. februāra spriedumu *Printeos*/Komisija (T-201/17, EU:T:2019:81) minētajai iestādei šajā lietā nebija noteikts pienākums tai maksāt tai nokavējuma procentus. Turklāt prasītājas apstrīdētā lēmuma izpratnē apstiprina argumenti, kurus tā ir izvirzījusi savas prasības ietvaros. Turklāt no šī sprieduma 72.–111. punkta izriet, ka Vispārējā tiesa varēja pēc būtības izvērtēt Komisijas atteikuma izmaksāt prasītājam nokavējuma procentus tiesiskumu.
- 146 Līdz ar to otrais pamats ir jānoraida.
- 147 Runājot par pirmo pamatu attiecībā uz LESD 266. panta pirmās daļas pārkāpumu Komisijas atteikuma maksāt nokavējuma procentus dēļ, no šī sprieduma 72.–111. punkta izriet, ka Komisija nav ievērojusi šo tiesību normu, kad apstrīdētajā lēmumā tā atteicās samaksāt prasītājam nokavējuma procentus par to naudas soda summas daļu, ko tā nepamatoti bija saņēmusi, par laikposmu no 2015. gada 16. janvāra, datuma, kurā tika samaksāts naudas sods, līdz 2019. gada 19. februārim – datumam, kad tika atmaksāta tā naudas soda daļa, kuru Vispārējā tiesa 2018. gada 13. decembra spriedumā *Deutsche Telekom*/Komisija (T-827/14, EU:T:2018:930) bija atzinusi par nepamatotu.
- 148 Tādēļ pirmais pamats ir jāapmierina un apstrīdētais lēmums ir jāatceļ.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 149 Atbilstoši Reglamenta 134. panta 3. punktam, ja lietas dalībniekiem spriedums ir daļēji labvēlīgs un daļēji nelabvēlīgs, katrs lietas dalībnieks sedz savus tiesāšanās izdevumus pats. Tomēr Vispārējā tiesa, ja to pamato lietas apstākļi, var nolemt, ka lietas dalībnieks papildus saviem tiesāšanās izdevumiem atlīdzina daļu no pretējās puses tiesāšanās izdevumiem.
- 150 Šajā lietā prasītājam spriedums ir nelabvēlīgs attiecībā uz tās otro prasījumu. Tomēr tās pirmais, trešais un piektais prasījums tika apmierināti. Turklāt Komisijai tiek piespriests samaksāt lielu daļu no atlīdzības, ko prasītāja ir lūgusi, lai atlīdzinātu tai nodarītos zaudējumus. Visbeidzot, no lietas materiāliem neizriet, ka pēc tam, kad tika pasludināts 2021. gada 20. janvāra spriedums Komisija/*Printeos* (C-301/19 P, EU:C:2021:39), Komisija nolemtu samaksāt prasītājam nokavējuma procentus par laikposmu no 2015. gada 16. janvāra līdz 2019. gada 19. februārim. Šādos apstākļos ir jānolemj, ka Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus pati un atlīdzina pusi no prasītājam tiesāšanās izdevumiem. Prasītāja sedz pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem pati.

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (septītā palāta paplašinātā sastāvā)

nospiež:

- 1) Eiropas Komisija maksā *Deutsche Telekom AG* atlīdzību 1 750 522,83 EUR apmērā tās ciesto zaudējumu atlīdzināšanai.
- 2) Iepriekš 1) punktā minētajai zaudējumu atlīdzībai pieskaita nokavējuma procentus, sākot no šī sprieduma pasludināšanas līdz pilnīgai samaksai, atbilstoši likmei, ko Eiropas Centrālā banka (ECB) noteikusi savām galvenajām refinansēšanas operācijām, palielinot to par trīsarpus procentpunktiem.
- 3) Atceļ Komisijas 2019. gada 28. jūnija lēmumu par atteikumu maksāt *Deutsche Telekom* nokavējuma procentus attiecībā uz laikposmu no 2015. gada 16. janvāra līdz 2019. gada 19. februārim par tās naudas soda daļas pamatsummu, kas tika atmaksāta pēc 2018. gada 13. decembra sprieduma *Deutsche Telekom/Komisija* (T-827/14, EU:T:2018:930) pieņemšanas.
- 4) Prasību pārējā daļā noraida.
- 5) Komisija sedz savus tiesāšanās izdevumus un papildus atlīdzina pusi no *Deutsche Telekom* tiesāšanās izdevumiem.
- 6) *Deutsche Telekom* sedz pusi no saviem tiesāšanās izdevumiem.

da Silva Passos

Valančius

Reine

Truchot

Sampol Pucurull

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2022. gada 19. janvārī.

[Paraksti]

Satura rādītājs

Tiesvedības priekšvēsture	2
Tiesvedība un lietas dalībnieku prasījumi	5
Juridiskais pamatojums	6
Par prasījumiem par zaudējumu atlīdzību	6
Par prasījumu par zaudējumu atlīdzību, kurš ir izvirzīts galvenokārt un kura mērķis ir atlīdzība par neiegūto peļņu nepamatoti samaksātā naudas soda pamatsummas izmantošanas lieguma dēļ	7
Par pakārtoti izvirzīto prasījumu atlīdzināt zaudējumus, kas radušies Komisijas atteikuma maksāt nokavējuma procentus dēļ	9
– Par LESD 266. panta pirmās daļas pietiekami būtiska pārkāpuma esamību	9
– Par cēloņsakarību un atlīdzināmajiem zaudējumiem	19
Par procentiem, kas saistīti ar atlīdzību, ko Vispārējā tiesa piešķir prasītājam	23
Par prasījumu atcelt tiesību aktu	24
Par tiesāšanās izdevumiem	25